de dinero puede ser contrarrestada por un aumento en el volumen de la producción sin variar los precios. Pero siempre las entradas anormales de dinero (o sus contracciones) surten sus efectos a través de la producción, que aumenta (o disminuye) los ingresos que desdobla en la misma cuantía. En resumen: *existe un permanente equilibrio entre producción e ingresos;* y aunque lo alteren factores dinerarios ajenos a la producción, sus repercusiones sobre ésta restablecen el equilibrio, a través de la elasticidad del volumen de producción o de sus precios.

En el próximo artículo examinaremos el problema clave de las nuevas teorías: el ahorro.

Augusto Mercadé

TRIPTIC A ISSA

LEMA: *Del nostre amor.*

I

Retorn

Exulto quan retorno.
En tot hi ha el Déu te guard del primer dia.
I dic un mot i em sembla mai no dit.
El paladejo i penso: Quin mot més dolç.
O, més suau. O aspre.
Però, sempre: Quin mot més nou!

Quan en l'amor
cau mansament la tarda
i el sol i l'ombra juguen a matisos
i el degoteig de l'aigua és melodia
i de tan terrenals semblen divins els límits
i tot pren la màgica escaiença
d'una bella mentida audaçment concreta,
els besos teus són nous,

com el primer, —recordes?—
aquell amb tremolors de fulles abrilenques,
amb tacte i escalfor d'ocell caigut del niu.

Penso que això és amor;
aquest prodigi del mil·lenari bes
que, per miracle,
se'ns torna virginal
i esclata resplendent en la penombra eixorca
com un far amb cor d'alba.

II

Eixida

El sol és alt
i el mar, al lluny, em crida
com un espill immens de caçar aloses.
No em sents? Sóc jo que et parlo,
que enceto la conversa per a dir-te
les velles coses cada dia noves.

Que hi fa que no arribin les paraules
a dringar arrodonides?
Jo et parlo i tu m'escoltes.
Ells, els altres, creurien: silenci.
Desgranes la teva resposta.
I els altres dirien: silenci.
Però tu i jo teixim la zelosa conversa.

Jo miro al mar com lluu,
però veig el teu rostre.
Tu esguardes els geranis que han florit
i em somrius, tendrament, sense girar-te.
I al fi callem
per no abusar del tènue cristall de l'aire
secretament sonor.

I en el repòs,
jo veig, al lluny, el mar
com un immens espill de caçar aloses
i tu amanyagues la brosta dels geranis
salvada feliçment de l'hivern sense escrúpols

III

Diàleg

Quan veuen els meus dits
la profunda claror de la pell teva,
dins de la cambra densa del tu dintre el meu jo,
penso en l'amor, màgica deu, miraculosa deu, vull dir,
que transfigura el mecànic diàleg.

Issa,
ara et parlo en el llenguatge planer de cada dia,
net d'inútils ressons d'orgue festiu,
i exulto veient el prodigi
del teixit sense falles dels nostres anys d'amor.

D'on brolla el miracle?
Parteix de tu? De mi?
O de la fruita exquisida que ni gosem tocar,
miniatura viva del que jo estimo en tu,
que riu i que sanglota amb la teva veu
que s'ha tornat petita?

Jo no sé quin indret del país on vivim prefereixo;
si les manses carenes de plàcids contorns,
flonges de flora humil,
però amb viva sentor d'amistat entranyable,
o les nits d'aquell juny que tot l'any es renova,
o aquest riu de tendresa
del sentir-nos recer d'un nou brot de la vida.

Em segueixes?
No. Et basta el teu present, com una fruita
d'inestroncable nèctar
que endolceix, incessant,
les teves dents de púdica blancúria.

Issa. No escoltis, si vols.
Mes confessa que servem secrets primaverals,

el talismà que ens ofrena el topazi
sota de cada fulla cansada de volar,
inútil deixalla
dels camins disfressats de tardor.

Oblida la fulla, Issa,
que el teu blasó te la forma de cor
i una llegenda que diu: fidelitat,
i dintre meu,
constantment et renoves com vinguda de lluny
—tan pròxima com ets!—
i els teus besos guarden inèdites dolçors per als meus llavis
que neixen cada dia
embruixats per l'encís
de repetir el teu nom tantíssimes vegades.

Som els joncs que restem tenaçment arrelats a la sorra,
signant l'infinit,
mentre passen moles de temps, incansables.

Issa,
estimem l'amor que ens juga tan belles passades!

Però, per Déu, no defalleixis ara.
No és un miratge.

I si ho fos, no sabríem, tu i jo, tornar-lo perdurable?
Aixeca el rostre i mira l'esperança
sense que tinguis por d'enlluernar-te.

Sents el meu crit?
«Miracle, Issa, miracle.
L'amor es per a nosaltres».

Sí, sí. He dit l'amor.
El déu esquerp i fuguisser,
com un dòcil ocell,
ha fet el niu en el nostre arbre.

Xavier Amorós

(Flor Natural dels «Jocs Florals» de Badalona 1958)

CANTO A LA ROSA

ACTA

El Jurado calificador de las composiciones presentadas al concurso para optar al Premio concedido por la Dirección General de Prensa, con motivo del XI Concurso-Exposición Nacional de Rosas, acuerda, por unanimidad:

Otorgar el mencionado Premio a los sonetos: «El despertar de la rosa» y «El capvespre de la rosa», reunidos bajo el lema «Roses de Reus».

Reus 2 de Julio de 1958.

Presidente, *Xavier Amorós Solá.* — Secretario, *Juan Massot Gimeno.* — Vocales, *Teresa Miquel Pamies, Luísa Odena Florentí* y *Jose María Arnavat Vilaró.*

NOTAS.—Los sonetos premiados serán publicados en el próximo número.

Los trabajos no prrmiados y las plicas correspondientes, podrán ser retirados por sus autores, durante el presente mes de julio, en la Secretaría del Centro.